

NOTAT

Til: NRK v/ Martin Gaarder
Fra: Advokatfirmaet Nordia DA v/Inga Kaasen
Dato: 12.02.2014
Tema: Forskningssamarbeid og patentering - Sabetrasekh

Ansvarlig partner: Inga Kaasen

1. INNLEDNING

1.1. Oppdraget

Vi har fått utlevert en del dokumenter fra NRK og vi har fått i oppdrag å vurdere hvorvidt disse dokumentene viser at Sabetrasekhs materiale har blitt urettmessig brukt. I tillegg til de opprinnelige dokumentene, som blant annet besto av Sabetrasekhs doktoravhandling og den amerikanske patentsøknaden US 2010/0080836, har vi mottatt dokumenter i 8 etterfølgende e-poster. Vi har dessuten selv innhentet dokumenter og informasjon fra ulike patentdatabaser.

1.2. Sammenfatning

Forskningsresultater fra Odontologisk fakultet ved Universitetet i Oslo er brukt i en patentsøknad som er eid av det svenske firmaet Ascendia AB. Christer Busch står oppført som eneste oppfinner i patentsøknaden.

Det er tvilsomt om Busch er oppfinner, og i alle fall skulle også Sabetrasekh, muligens også hennes veiledere, ha vært navngitt som oppfinner(e).

Det later til at det ikke forelå noen avtale mellom Universitet i Oslo eller enkeltforskere der og AscendiaAB om overføring av eierskap til oppfinnelsen forut for innlevering av patentsøknaden. Vi har ikke sett noen indikasjoner på at Ascendia AB er rette eier av patentsøknaden.

Sabetrasekhs opphavsrettighet har blitt krenket ved at store deler av hennes manuskript er brukt i patentsøknaden.

2.

2.1. Sammenlikning mellom artikkelmanuset og patentdokumentene.

2.1.1. Hvilke dokumenter som omtales

Patentdokumenter:

Den først innleverte patentsøknaden, altså den prioritetsgivende søknaden. Dette er den svenske patentsøknaden SE 0701078-8. Søknaden er innlevert 4. mai 2007. Angitt oppfinner er Christer Busch, og eier av patentsøknaden er angitt å være Ascendia AB. Vi vil i det følgende kalle dette patentdokumentet for **"den opprinnelige patentsøknaden"**.

Den etterfølgende og mer fullstendige internasjonale søknaden. WO 2008/136733 A1. Denne ble innlevert 2. mai 2008. I det følgende kalt **"den fullstendige patentsøknaden"**.

US 2010/0080836 A1. Dette er **"den amerikanske patentsøknaden"** 12/598,811 som er svært lik den fullstendige patentsøknaden.

Manuskripter fra Sabetrasekh.

"08.08.06" Tidlig og kort utkast fra 8.august 2006, med veileders endringsforslag av samme dato. Er kanskje et utkast til hvordan forskningsprosjektet skal fremstilles på en konferanse, og ikke egentlig utkast til artikkel.

"11.02.07" Utkast med veileders endringsforslag, sendt med e-post fra veileder til Sabetrasekh 11. februar 2007.

"12.03.07" Utkast fra 12. mars 2007. Dato fremgår ikke av selve dokumentet, men virker rimelig ut fra serien av utkast.

"09.04.07". Utkast returnert fra veileder til Sabetrasekh med kommentarer og endringsforslag.

"26.04.07" Utkast fra 26. april 2007.

"18.12.07" Utkast sendt fra Sabetrasekh til veileder med e-post.

"24.03.08" Utkast

"07.07.08" Artikkelen slik den forelå på denne dato ble sendt til Journal of Biomedical Research med tanke på publisering. Forfattere: Sabetrasekh, Reseland, Monjo, Busch, Lyngstadaas

"Doktorgrads artikkel". En versjon av artikkel er inntatt i Sabetrasekhs doktoravhandling som er datert November 2009. Forfattere : Sabetrasekh, Reseland, Busch, Lyngstadaas.

2.1.2. Samme forskningsprosjekt?

En sammenlikning mellom patentsøknaden og manuskriptene viser at det er det samme forskningsarbeidet som er omhandlet. Problemstilling, metoder og resultater er de samme, eller svært like. Det bemerkes at vi har konsentrert oss om å avdekke hvorvidt Sabetrasekhs arbeid gjenfinnes i patentsøknaden. Hvorvidt patentsøknaden i tillegg til det som er hentet fra Sabetrasekhs arbeid inneholder noe som er gjort uavhengig av Sabetrasekhs arbeid, har vi ikke prøvd å undersøke. En avklaring av dette ville også kreve at vi hadde en fullstendig oversikt over Sabetrasekhs arbeid, noe vi ikke er sikre på at vi har.

2.1.3. Tekstlig likhet/ kopiering

Det er omfattende tekstlig likhet mellom patentsøknadene og manuskriptene. Aller størst tekstlig likhet er det mellom den opprinnelige patentsøknaden og 12.03.07-utkastet. Selv om patentsøknaden kommer etter 12.03.07-utkastet, rent tidsmessig, kan man ikke ut fra bare disse to dokumentene slutte hvem som har kopiert hvem. Imidlertid blir det klart når man ser på rekken av ulike manuskriptutkast. Sabetrasekh har et utkast som hun sender til sin veileder og får tilbake med forbedringsforslag 11. februar. Deretter forbedres manuskriptet ytterligere (12. mars-utkastet), og det sendes igjen til veileder, som gir sine forbedringsforslag 9. april. Forbedringene som ble foreslått av veileder 9. april er ikke med i den opprinnelige patentsøknaden. Patentsøknaden ser ut til å være basert på det utkastet som veilederen kommenterer 9. april. Sabetrasekh har altså i samarbeid med sin veileder arbeidet med å forbedre manuskriptet, før plutselig store deler av en bestemt versjon kopieres inn i patentsøknaden, riktignok i en svakt modifisert form.

I den fullstendige søknaden og i den amerikanske søknaden ser man hvordan også fasekontrastmikroskopibilder og figurer som stammer fra Sabetrasekh, brukes i patentsøknaden.

2.1.4. Sammenfatning av funnene ved sammenlikningen

Det synes klart at vesentlige deler av forskningsarbeidet som er beskrevet i artikkelutkastet gjenfinnes i patentsøknaden. Det ser også ut til å ha foregått en kopiering av tekst og figurer som i svakt omarbeidet form er satt inn i patentsøknaden. Materialet er ikke gjennomgått nøye nok til at det kan konkluderes om det finnes noen originale forskningsresultater i patentsøknaden som ikke finnes i artikkelutkastene.

3. RETT TIL Å ANGIS SOM OPPFINNER

3.1. Innledning

Alle oppfinnerne skal angis som oppfinnere i en patentsøknad. Dette er noe annet enn eierskapet til patentsøknaden. Det er simpelthen en angivelse av hvem som gjorde oppfinnelsen. Eierskapet kan tenkes å ha havnet på andre hender, f.eks. ved at oppfinneren har solgt oppfinnelsen. Det er viktig å være klar over at man ikke blir oppfinner ved å stå for den praktiske gjennomføringen av eksperimenter som er designet av andre. Man blir ikke oppfinner ved å måle eller veie noe, eller ved å skrive en patentsøknad. En oppfinner skal ha ytt et selvstendig intellektuelt bidrag til selve oppfinnelsen, og har man gjort det så skal man altså angis som oppfinner i patentsøknaden.

Det kan ofte være vanskelig å vite hvem som bør angis som oppfinner. Det kan være vanskelig å vite hvem som har hatt ideene. Også i vår sak er det vanskelig å avgjøre dette med absolutt sikkerhet.

Christer Busch er i patentsøknaden angitt å være eneste oppfinner. Det reiser spørsmål om hvorvidt det er riktig at han står som oppfinner og også om hvorvidt andre skulle ha vært oppgitt som oppfinner i tillegg til eller i stedet for ham.

3.2. Er det riktig at Busch står som oppfinner?

Det er vanskelig å vite med sikkerhet om Busch har bidradd med tilstrekkelig oppfinnerisk innsats til å bli angitt som oppfinner. Ekstra vanskelig er det fordi vi foreløpig har å gjøre med patentsøknader. Dersom disse ikke innvilges, er det ikke gjort noen oppfinnelse, og det blir da meningsløst å snakke om hvem som har gjort en oppfinnelse som aldri har blitt gjort. Imidlertid tyder uttalelser fra det Europeiske patentverket på at patent antakelig vil bli utstedt.

Busch har bidratt med fysisk materiale som har blitt brukt i forsøkene. Han har formodentlig også utarbeidet patentdokumentene og sendt dem inn. Ikke noe av dette gjør ham til oppfinner.

"Co-author declaration" som ble utarbeidet i forbindelse med Doktorgradsartikkelen, kan gi et visst bilde av bidragene. Dette dokumentet skal angi de selvstendige forskningsbidragene fra doktorkandidaten, som jo var Sabetrasekh, og medforfatterne. Her står det om Busch "Providing Hydroxypropyl-methyl Cellulose hydrogel (HISTOCARETM)" Dessuten er det skrevet på med hånd (formodentlig skrevet av Busch): Manuscript review, supervising use of HMC gel. Sabetrasekh har føyd til med hånd at hun ikke har hatt noen kommunikasjon med Prof. Busch, men at hun kan bekrefte at han stilte gel til rådighet. Selv om Busch ikke har kommunisert direkte med Sabetrasekh, kan han tenkes å ha gitt innspill til forskningen via Sabetrasekhs veiledere. Imidlertid kan det synes som om bidraget som er angitt på det nevnte skjemaet er noe magert for at Busch skal være oppfinner. Det oppfinneriske må eventuelt ligge i "supervising use of HMC-gel". Det virker ikke sannsynlig at det skal ligge noe oppfinnerisk i dette, men det kan ikke helt utelukkes.

3.3. Burde andre ha vært oppført som oppfinner?

Det er mye som taler for at Sabetrasekh burde ha vært angitt som oppfinner. I følge det ovenfor nevnte skjema, som begge hennes veiledere har underskrevet på, har hun bidratt blant annet med å designe eksperimenterne. Dessuten er hun førsteforfatter på artikkelen, og artikkelen er en vesentlig del av hennes doktorgrad. Det er all grunn til å tro at hun har gitt et selvstendig intellektuelt bidrag til den patentsøkte oppfinnelsen. Dette kan være tilfelle også for en eller begge veiledere.

Lyngstadaas skriver i tidligere nevnte e-post (2. desember 2010): *"L/R var da på utkikk etter en gel for dyrking av beindannende celler i 3-D kulturer. CB tilbød oss gjennom Ascendia, uforpliktende å teste ut gelen for våre celler."* Det later etter dette til at L/R har gitt et vesentlig bidrag til oppfinnelsen ved å være på leting etter materiale som kunne brukes for å dyrke beindannende celler i 3-D kulturer.

I samme e-post virker det som om Lyngstadaas ønsker å redusere betydningen av Sabetrasekhs arbeid ved å si at også en annen var involvert. Han sier at *"videre uttesting av gelen fortsatte i regi av L/S og daværende PostDoc []i samarbeid med CB fram til RS sin tiltredelse [. .]"*

Dersom den nevnte PostDoc'en bidro vesentlig, burde også hun ha vært angitt som oppfinner.

Om argumentasjonen fra Sabetrasekhs veileder Lyngstadaas vedrørende dette i en e-post av 2. desember 2010 som Universitetet ga avgjørende vekt i klagesaken, se punkt 7 under.

4. FORFATTERSKAP

Regler for hvem som skal være oppført som forfattere av en vitenskapelig publikasjon er ikke lovregler, men det er regler som alle forskere bør følge. Internasjonale regler om hvem som skal være forfatter gjenspeiles i retningslinjene fra de forskningsetiske komiteene i Norge. De forskningsetiske retningslinjene for naturvitenskap og teknologi sier følgende om hva som kreves for å være en av forfatterne:

Alle skal ha gitt et betydelig direkte akademisk bidrag til i det minste to av de fire komponenter i et typisk forskningsprosjekt:

- i. Konsept *eller* design
- ii. Datainnsamling og bearbeidelse av data
- iii. Analyse og tolkning av data
- iv. Skriftlig utforming av substansielle deler av arbeidet

Det later til at Sabetrasekh har gitt vesentlige bidrag til alle fire komponentene. Det later til at også hennes veiledere har bidradd i tilstrekkelig grad til å bli medforfattere. Alt i alt ut fra materialet vi har sett, virker det rimelig at Sabetrasekh og begge hennes veiledere står oppført som forfattere. Hvorvidt det er riktig at Busch er medforfatter, er det mer vanskelig å avgjøre. Det er mulig at han har bidratt med konsept, men dersom det skulle være hans eneste bidrag er det ikke tilstrekkelig til å bli medforfatter. Selv om det på co-author declaration står at han har gjort "manuscript review", synes det ikke som om han har bidratt med "skriftlig utforming av substansielle deler av arbeidet".

5. OPPHAVSRETT

Sabetrasekh har utformet et artikkelutkast. Hennes opphavsrett til utkastet oppstår samtidig med utkastet, uten noen registrering av rettigheten eller lignende. Opphavsrett vil i mange tilfeller gå automatisk over fra en ansatt til arbeidsgiveren, når den ansatte utformer noe fordi bedriften trenger det. Opphavsretten går over til arbeidsgiveren i den grad det er nødvendig for at arbeidsavtalen skal nå sitt formål. Det er trolig slik at opphavsretten til vitenskapelige publikasjoner som skrives av universitetsansatte forblir hos de ansatte.

Uansett ser vi i vår sak at store deler av artikkelutkastet har funnet veien inn i en patentsøknad og dermed blitt offentliggjort. Dette har skjedd uten at Sabetrasekh har gitt tillatelse til det, og det ser ut til at det også har skjedd uten at UiO har gitt tillatelse til det. Patentsøknaden er offentlig, og offentliggjøringen av Sabetrasekhs åndsverk er inngrep i Sabetrasekhs (eller eventuelt Uio's) opphavsrett.

Rojas artikkelutkast var ikke offentliggjort. Det foreligger da ingen sitatrett. Dessuten er nok sitatet noe langt, og kilde er ikke oppgitt, noe i alle fall god vitenskapelig praksis tilsier.

Også dersom man skulle tenke seg at de som er angitt som forfattere av artikkelutkastet alle hadde opphavsrett til utkastet, ville ingen av dem kunne offentliggjøre det uten de andres samtykke.

6. EIERSKAP TIL PATENT

Sabetrasekh er i alle fall en av oppfinnerne til oppfinnelsen. Utgangspunktet er at oppfinneren eier oppfinnelsen. Er det flere oppfinnere, eier de oppfinnelsen sammen. Imidlertid går eierskapet til en oppfinnelse i mange tilfeller over fra den ansatte til arbeidsgiveren.

Universitetet i Oslo benekter at det ble gjort noen oppfinnelse ved OD v/Avdeling for biomaterialer i Sabetrasekhs prosjekt (se f.eks. brev fra Universitetet i Oslo til Sabetrasekhs advokat, datert 30. juni 2011). At Universitetet har dette syn, taler for at Universitetet ikke har overtatt eierskapet til oppfinnelsen.

At Ascendia AB har blitt eneeier av patentet, er merkelig, siden noen slik rett ikke ser ut til å ha blitt overført fra UiO eller den eller de aktuelle ansatte.

Det bemerkes også at Christer Busch i følge Lyngstadaas (e-post av 2. desember 2010) var ansatt som professor ved Universitetet i Tromsø da de vitenskapelige resultatene oppsto. Dersom Busch var en av oppfinnerne, kan det tenkes at Universitetet i Tromsø burde ha hatt deleierskap til patentet.

7. OM ARGUMENTASJONEN FRA LYGSTADAAS

Som nevnt, ser Universitetet ut til å legge avgjørende vekt på en e-post fra Lyngstadaas når Sabetrasekhs klage angående patentering avgjøres. E-posten er sendt 2. desember 2010 kl 10.51.

Lyngstadaas skriver blant annet:

"RS har således ikke generert noen ny ide eller oppfinnelse. Hun har utelukkende fremskaffet dokumentasjon for et på forhånd eksisterende prosjekt/produkt. At Ascendia har valgt å sende inn et patentsøknad som inneholder opplysninger som går utover deres gamle patent, er normal prosedyre for et industriselskap som på denne måten kan øke beskyttelsesomfanget på sin eksisterende IPR. Dette nye patentet vil uansett være "grand - fathered" av originalpatentet, og er verdiløst uten rettighetene til original patentet. Ettersom det ikke er generert noen oppfinnelse ved Avdelingen for biomaterialer/RS sitt prosjekt (ingen oppfinneshøyde, ingen industriell applikasjon, teknologien er beskrevet i tidligere patenter) finnes det heller ikke grunnlag for RS sitt krav om medoppfinnerskap. Hun har fått publisere sine resultater og fått bruke disse fritt i sin avhandling. Jeg antar således at hun har fått full uttelling for sin innsats."

Dette er ikke riktig, av følgende grunner:

1. Når det ble sendt inn en patentsøknad, var det nok fordi man håpet å få et patent. Dersom det innvilges et patent inneholder søknaden en patenterbar oppfinnelse. Oppfinner(ne) av den nye patenterte oppfinnelsen skal angis i patentsøknaden og er i utgangspunktet også eier(e) av patentsøknaden og et eventuelt patent. Dette er uavhengig av om den patenterbare oppfinnelsen bygde på andre tidligere oppfinnelser. Nesten alle oppfinnelser bygger på tidligere oppfinnelser. Like fullt skal oppfinnerne av den aktuelle oppfinnelsen angis. En patenterbar oppfinnelse er en selvstendig enhet som den eller de som har gjort akkurat den oppfinnelsen er eiere av inntil eierskapet eventuelt blir overført til andre.

Det er rimelig å tolke det europeiske patentverket som om de akter å innvilge patent i denne saken.

2. Lyngstadaas skriver *"Dette nye patentet vil uansett være " grand - fathered" av originalpatentet, og er verdiløst uten rettighetene til original patentet. Ettersom det ikke er generert noen oppfinnelse ved Avdelingen for biomaterialer/RS sitt prosjekt (ingen oppfinneshøyde, ingen industriell applikasjon, teknologien er beskrevet i tidligere patenter) finnes det heller ikke grunnlag for RS sitt krav om medoppfinnerskap."* Det hender at lovlig utnyttelse av et patent krever at man har tillatelse fra eieren av et annet patent, fordi man ikke kan bruke den ene oppfinnelsen uten også å bruke den andre. Dette har imidlertid ingen betydning for hvem som skal stå som oppfinner(e) i det nye patentet eller for hvem som er eier av det. Det er bare slik at eieren av det nye patentet må ha en avtale med eieren av det gamle patentet for å kunne utnytte oppfinnelsen sin.
3. Rent faktisk, er det ikke slik at en utnyttelse av oppfinnelsen i patentsøknaden utnytter en gammel oppfinnelse som Ascendia har patentert. Den gamle oppfinnelsen som Ascendia har patentert, er ikke oppfinnelsen av selve gelen, men bare det å bruke gelen til å dyrke celler fra bukspyttkjertelen. Selv om Ascendia har patent på å dyrke bukspyttkjertelceller i gelen, kan man dyrke beindannende celler i den samme gelen uhindret av bukspyttkjertelpatentet.

Lyngstadaas skriver også: *"CB har hatt full tilgang til resultater fra prosjektet etter vanlige rutiner for forskningssamarbeid. CB var på dette tidspunkt professor ved Universitetet i Tromsø og deltok aktivt i prosjektet. Dersom Ascendia har vurdert det som interessant å benytte resultatene de har mottatt fra CB i en patentsøknad for å styrke sitt eksisterende produkt ser jeg ingen problemer med dette. Slik jeg ser det er det heller ingen tapte rettigheter for L/R/IKO i dette ettersom prosjektet er startet før den nye loven om opphavsrettigheter tredde i kraft."*

Med den nye loven om opphavsrettigheter, mener Lyngstadaas formodentlig endringene i arbeidstakeroppfinnelsesloven som trådte i kraft i 1.1 2003. Det var fjerningen av det såkalte lærerunntaket. Imidlertid er det ikke slik at dersom man holdt på med et forskningsprosjekt forut for lovendringen, så faller oppfinnelsene man gjør etter at loven trådte i kraft utenfor loven.

Lyngstadaas skriver dessuten i samme e-post at kontakten med Christer Busch startet i 2004/5. Dette var jo etter lovendringen.

Uansett, selv om lovendringen skulle ha kommet før oppfinnelsen ble gjort, så ville betydningen av dette bare ha vært at det var de universitetsansatte selv som eide oppfinnelsen, uten at Universitetet hadde noen rett til å overta den.

Det er forunderlig at Lyngstadaas skriver at *"Dersom Ascendia har vurdert det som interessant å benytte resultatene de har mottatt fra CB i en patentsøknad for å styrke sitt eksisterende produkt ser jeg ingen problemer med dette."*

For det første må Lyngstadaas være klar over at patentsøknaden har blitt sendt inn uten at Sabetrasekh har visst det. Hun hadde sett en e-postutveksling hvor det var uttrykt en viss interesse for fremtidig patentering. Imidlertid later det til at patentsøknaden ble sendt inn uten hennes navn og uten forutgående diskusjoner med henne om hvem som skulle stå som oppfinner og eier. Det er oppsiktsvekkende at Lyngstadaas ikke ser det som problematisk at det ikke hersket åpenhet omkring patentsøknaden. Uavhengig av hvem som er rette oppfinner og eier av patentet, må det selvfølgelig være åpenhet omkring patentering og annen publisering i et forskningssamarbeid. At en av de samarbeidende parter patenterer eller publiserer på annen måte uten forutgående diskusjon om forfatterskap og om hvorvidt det overhodet skal publiseres, er åpenbart i strid med god forskningsskikk.

For det andre er det merkelig at Lyngstadaas ikke anser det problematisk at forskning som har skjedd ved hans institutt blir patentert av et svensk selskap uten at det foreligger noen avtale om dette. Lyngstadaas var tilsynelatende av en annen oppfatning da han skrev en e-post til Christer Busch 7. desember 2006 relatert til publisering av Sabetrasekhs resultater):

"Etter hva jeg forstår vil dere stoppe publisering av resultater fra bruk av Histocare med stamceller inntil dere har avklart patentsituasjonen for produktet."

Vi har ikke inngått noen formell avtale om dette, men jeg forstår godt problemstillingen. Likevel vil jeg få presisere at jeg finner det lite tilfredsstillende at vi arbeider, og betaler, fram resultater som dere så vil ha full eiendomsrett over, til og med kontroll over publikasjoner. Om dette er intensjonen med samarbeidet må ha på plass en avtale som regulerer dette, samt en form for økonomisk kompensasjon for medgåtte materialer og arbeidstid. Ettersom det er våre teknikker og vår innsats som ligger til grunn for resultatene er det vel også rimelig også å vurdere medforfatterskap på eventuelle patenter, samt avtaler for videre samarbeid (patenteksemplene som må fullføres under prioritetsåret)."

7. desember 2006 synes Lyngstadaas å ha ansett patenteringen som problematisk, og han argumenterte godt for hvorfor han mente det var problematisk.

8. UNIVERSITETETS BEHANDLING AV KLAGEN FRA SEBETRASEKH

Vi kommenterer ikke behandlingen av andre deler av klagen enn det som har å gjøre med patenteringen.

Det later til at Universitetets forskningsadministrative avdeling opprinnelig har konkludert med at Sabetrasekh *"kan ha rett på patent (og eventuelt utbytte)."* Og videre *"Det er ikke til å se bort fra at hun kommer til å tolke dette som en liten seier og lage sirkus."* Sitatene er hentet fra en intern e-post på Odontologisk fakultet (OD) 30. november 2010 kl 18.34 vedrørende et "notat om saken (som med noen små unntak er ferdig)" og som ble sendt til OD med beskjed om at OD besjette om det foreligger misforståelser.

Den opprinnelige konklusjonen fra UiO om at Sabetrasekh kan ha rett på patent ble tydeligvis endret. Den endelige versjonen fra forskningsadministrativ avdeling gjengir en e-post fra

Lyngstadaas av 2. desember 2010 (omtalt under punkt 7 over), og konkluderer med at Sabetrasekh ikke er medopppinner.

Det er oppsiktsvekkende at UiO, som opprinnelig har konkludert motsatt, lar nettopp en av personene det er klaget på, få innvirke så sterkt på innholdet i notatet som ble sendt Sabetrasekh som svar på klagen.

UiO hadde en svært konkret klage hvor både patentsøknaden og arbeidet som klageren mente hadde havnet i patentsøknaden var nevnt. At universitetet i stedet for å skaffe bistand fra en patentadvokat, velger å legge patentrettslige betraktningene fra en professor i odontologi til grunn, er i seg selv kritikkverdig. Det blir enda mer kritikkverdig når professoren er en av dem det klages over.

I universitets- og høyskoleloven pålegges universitetet å sikre at forskning utøves i overensstemmelse med anerkjente vitenskapelige og etiske prinsipper. Det kan synes som om Universitetet i Oslo ved sin noe lemfeldige behandling av Sebetrasekhs klage vedrørende misbruk av hennes forskning ikke har opptrådt som den vokter av forskningsetikken som universitetet forutsettes å være.